

Brood en wijn delen.

Een etappe op de weg.
Voor we weer opbreken.
Vooruitgrijpen op wat niet is:
mensen die samen delen.
Alvast doen wat we zeggen.
Weet dat we op elkaar zijn aangewezen,

Voorbede

U danken wij, om het licht dat ons wenkt.
Al overweldigen ons vragen,
al moeten wij heftig meedeinen
op alleswat stroomt, wees Gij ons een baken.
Wek in ons de volharding u niet los te laten.
Leer ons de hoop te omhelzen die het hart versterkt.

Nu de nacht is gevallen in deze stad
Bidden wij voor wie er schuilen tegen het donker:
die er klein en bang, eenzaam en onzichtbaar zijn.
voor wie geen eigen plek hebben, voor wie worden buitengesloten
of ten onder gaan aan de hardheid, de jachtige snelheid.
Voor wie in stilte en eenzaamheid lijden aan zichzelf,
een ziek lichaam, een zieke geest.
Voor hen die alleen rust kunnen vinden in een verdovende roes.
Dat zij gekend en gekoesterd worden.
Hen zoekt Gij met onze ogen, met onze handen, met onze nabijheid.
Maar wanneer wij elkaar niet kunnen troosten,
spreid Gij dan uw vleugels over hen uit.

Wij bidden voor deze stad en voor wie haar besturen:
dat zij er de wet houden van liefde, vrede en recht.
Dat hun besturen doorzichtig mag zijn
en afziet van de zucht naar macht.
Dat zij hun ambt als dienst verstaan,
Dat bidden wij ook voor de plaatsen waar uw gemeente huist
in synagoge en kerk, klooster en kapel.
Voor wie daar hun ambt dragen en leiding geven.
Voor de zieken die hier nu niet kunnen zijn.
Voor onszelf:
dat wij elkaar bemoedigen in de hoop, die Gij in ons uitzaait.
Dat wij het licht dat u onder ons ontstak, niet verduisteren,
maar er wegen mee verlichten waarlangs mensen kunnen gaan.

Zegenwens:

Laten we gaan als geroepenen.
De Onuitsprekelijke schenke ons onderweg,
de behoedzaamheid van haar handen,
de goedheid van zijn ogen,
de vrede van haar woord,
de warmte van zijn hart,
het vuur van haar geest,
het geheim van zijn aanwezigheid,
als een dak boven ons hoofd,
steun in de rug en grond onder onder onze voeten